

Arrest

nr. 236 223 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinuies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 226 681 van 26 september 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 28 november 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

Naam: G.

voornaam : T.

geboortedatum : [...]1998

geboorteplaats N.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen . hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7. eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid. [...]”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd, evenmin heeft verweerder het administratief dossier toegestuurd. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland. §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

“Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. ”

2. Verzoeker heeft te kampen met ernstige medische en psychologische problemen. Zoals blijkt uit de talrijke medische en psychologische attesten die verzoeker reeds heeft voorgelegd bij verwerende partij, en uit de bijkomende stukken die bij het verzoekschrift voor uw raad betreffende het verzoek tot internationale bescherming en aanvullend bij huidig verzoekschrift (stukken 2 en 3) worden gevoegd, lijdt verzoeker aan ernstige PTSS-klachten, waaronder slapeloosheid, angst- en schrikreacties, terugkerende beelden, en concentratieproblemen.

Doordat verzoeker ernstig ziek is, dient er gekeken te worden naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van ernstig zieke personen. Relevant hier bij is het arrest van 13 december 2016, Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183).

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

Verzoeker wenst in ondergeschikte orde nog het volgende op te merken.

Zelfs indien Uw Raad meent dat de bijkomende medische attesten die verzoeker voorlegt nieuwe informatie uitmaken, waarvan verwerende partij nog niet op de hoogte was of kon zijn, dan nog kan Uw Raad perfect met deze nieuws stukle, (zie stuk 2 en 3) rekening houden bij haar beoordeling of er een risico is op een schending van artikel 3 EVRM. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

In deze omstandigheden heeft verwerende partij allerminst op redelijke, afdoende en zorgvuldige wijze onderzocht of verzoeker wel effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige behandeling. Hierdoor bestaat het risico op een schending van artikel 3 EVRM:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn." (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd haar land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.”

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering verweerder had moeten rekening houden met onder meer zijn gezondheidstoestand. Verzoeker stelt te kampen te hebben met ernstige medische en psychologische problemen, zoals blijkt uit de talrijke medische en psychologische attesten die hij reeds heeft voorgelegd aan verweerder evenals uit bijkomende stukken die verzoeker heeft gevoegd bij het verzoekschrift betreffende het verzoek tot internationale bescherming en aanvullend bij het huidige verzoekschrift worden gevoegd. Wat betreft de stukken thans gevoegd bij het verzoekschrift stelt verzoeker dat zelfs indien de Raad meent dat de bijkomende medische attesten niet ter kennis waren gebracht aan verweerder, de Raad zelf met die nieuwe stukken in het licht van artikel 3 van het EVRM moet rekening houden, nu er volgens de rechtspraak van het EHRM een “full and ex nunc assessment” moet plaats vinden bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder er inderdaad toe gehouden is rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de beslissing tot verwijdering. Ondanks het feit dat geen administratief dossier werd neergelegd door verweerder, blijkt uit het arrest nr. 226 681 van 26 september 2019 dat verzoeker correct stelt dat hij reeds in het kader van zijn procedure met het oog op het bekomen van een internationale beschermingsstatus medische stukken had voorgelegd. Zo leest de Raad in dit arrest dat in de toen bestreden beslissing van het CGVS werd gesteld dat uit de verschillende door verzoeker voorgelegde medische attesten is gebleken dat hij een zwelling heeft in het aangezicht waardoor hij aan hoofdpijn lijdt, pijn in de buik heeft en soms ook het bewustzijn verliest. Er blijken zowel Russische als Belgische medische attesten te zijn voorgelegd aan het CGVS. Het CGVS heeft deze beoordeeld in het licht van het internationaal beschermingsverzoek, doch niet in het licht van een verwijderingsmaatregel waarvoor het niet bevoegd is. Zo ook blijkt dat de Raad in zijn arrest van 26 september 2019 deze medische stukken heeft beoordeeld in het licht van het internationaal beschermingsverzoek, doch niet in het licht van een verwijderingsmaatregel die niet het voorwerp uitmaakte van het geschil. De Raad besprak in zijn arrest eveneens nog Belgische medische attesten van 15 maart 2019 en van 16 april 2019 die destijds bij het verzoekschrift waren gevoegd, doch eveneens in het licht van het internationaal beschermingsverzoek. De Raad oordeelde immers dat uit die stukken niet kon worden afgeleid dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate aangetast was waardoor hij niet in staat was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en de stukken geen sluitend bewijs vormen van de omstandigheden waarin verzoeker bepaalde letsels zou hebben opgelopen zodat die attesten dan ook niet de door verzoeker voorgehouden problemen in zijn herkomstland aantonen. Uit dit alles blijkt dat verzoeker reeds voor het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel gewag heeft gemaakt van medische problemen en hiervan ook attesten heeft voorgelegd.

Er blijkt niet dat verweerder met deze gezondheidstoestand heeft rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Dat kan niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier aangezien verweerder heeft nagelaten een administratief dossier voor te leggen.

Gezien verweerder heeft nagelaten een administratief dossier – evenals een nota met opmerkingen – neer te leggen, is het voor de Raad in het licht van de aangevoerde schending onmogelijk om een

wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. Door het gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of verweerder eventueel toch nog – anders dan blijktens de motieven in de beslissing - met de gezondheidstoestand heeft rekening gehouden voor het nemen van de verwijderingsbeslissing. Daar verweerder de determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, is het voor de Raad onmogelijk uitsluitel te geven over de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Geheel ten overvloede, wat betreft de medische stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd van Dr. B.A. van 8 november 2019 en van Dr. D.S.D., radioloog van 25 september 2019, kan de Raad wederom wegens gebrek aan administratief dossier niet nagaan of deze reeds gekend waren door verweerder of niet. Het lijkt er evenwel op dat verzoeker zelf aanhaalt dat hij die pas voor het eerst bij het huidig verzoekschrift voegt. Waar hij stelt dat artikel 13 van het EVRM een full en ex nunc assessment vereist, heeft hij een punt al staat dit op gespannen voet met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Eveneens blijkt uit het arrest Ghandi t. Belgische Staat van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 dat de Grote Kamer voor recht heeft verklaard dat de vreemdeling zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan.

4. Korte debatten

Het verzoekschrift geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES